

Иде на Вачо да открехне вратата на трето отделение и току да влѣзе така съ тояжката си. „Ето ме, господинъ учителю... азъ съмъ Вачо...“ Но единъ гласъ го сепна изотзадъ:

— Какво надничашъ така, бе? Ха въ стаята, де!

Вачо се стресна като видѣ надъ главата си дѣдо Бончо, пипна тояжката си и като крадецъ побѣгна навънъ. Стори му се, че слугата го гони, та чакъ край селото се спрѣ. Никой не го гонѣше. Бѣлото школо го гледаше весело съ новитѣ си стѣкла. Децата излетѣха навънъ, и веселото имъ чуруликане се чуваше чакъ тука. Новиятъ учителъ ходи между тѣхъ и сякашъ му кима: „Ела бе, Вачо, ела... нѣма да те бия... Азъ не бия...“

— Ще дойда, еей, — дигна тояжката и викна колкото му гласъ държи, — ще дойда пакъ на училище. Още заранъ ще дойдааа!...

Звънчето сякашъ му отвърна „Ела“. Той подрипна и хвъркна къмъ върха. Тамъ нѣкъде край голѣмото дърво се мѣркаха неговитѣ биволи, слънцето трепкаше лѣскавитѣ си криле надъ тѣхъ и сипѣше златна перушина по гърбоветѣ имъ.

СТОЯНЪ Ц. ДАСКАЛОВЪ

БЪРЗАЙТЕ, ДЕЦА!

Пожълтяватъ вече
горскитѣ листа —
отъ страни далечни
иде есеньта.

Вика ви звънчето ...
Бързайте, деца,
взимайте тетрадки,
книжки и перца!

Пжтища велики
сочи ви трудътъ —
свѣтлина жадува
всѣки роденъ кжтъ.

Книга научете —
сѣйте свѣтлина!
Обновете съ нея
родната страна!

ГЕОРГИ ВЛАДИМИРОВЪ

